

Î N C H E I E R E

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eva Denisenco, prin intermediul avocatului Vasile Stăvilă,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eva Denisenco către Constantin Zaporojan, intervenient accesoriu Primăria Piatra cu privire la revendicarea bunului din posesie nelegitimă,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Eva Denisenco, fiind menținută hotărârea din 06 iulie 2017 a Judecătoria Orhei, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 14 octombrie 2016, reclamanta Eva Denisenco s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Constantin Zaporojan, intervenient accesoriu Primăria Piatra, solicitând: obligarea pârâtului să elibereze porțiunea de teren cu dimensiunile de 0,5x30 metri, nr. cadastral XXXX, amplasată în s. XXXX, r. XXX, ocupată ilegal; obligarea pârâtului să demoleze porțiunea din beciul său cu dimensiunile de 1,20x4,5 metri, nelegitim construită pe terenul aferent casei de locuit a reclamantei, amplasată în s. XXXX, r. XXXX; încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată legate de plata taxei de stat în sumă de 100 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3000 lei; încasarea de la pârât a prejudiciului material în sumă de 25000 lei și a prejudiciului moral în sumă de 15000 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că locuiește în s. XXXX, r. XXXX, iar casa acesteia se află în vecinătate cu gospodăria lui Constantin Zaporojan, cu care se află în relații de conflict din cauza creării condițiilor insuportabile de viață, dat fiind faptul că pe parcursul a mai multor ani a edificat samavolnic construcții fără autorizație de construire și proiect, fiind edificate contrar normelor în construcții nemijlocit la peretele bucătăriei de vară în apropiere de gospodăria sa, iar în aceste încăperi creșteau oi, porci, găini, creându-i condiții anti-sanitare din cauza aerului poluat, mirosului urât și a insectelor care se adunau. De asemenea, pe hatul gardului, pârâtul a pus materiale de construcție, pe care refuza să le ia la el în ogradă, din care motiv reclamanta nu avea posibilitate să construiască gardul.

Pe faptele descrise supra, reclamanta a înaintat în instanța de judecată o cerere privind înlăturarea încălcărilor, care, prin hotărârea din 26 septembrie 2013 a Judecătorei Orhei a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 03 aprilie 2014 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de către reclamantă, s-a casat hotărârea din 26 septembrie 2013 a Judecătorei Orhei, fiind emisă o hotărâre potrivit căreia Constantin Zaporojan a fost obligat să înlătore toate încălcările invocate în cererea inițială a reclamantei.

Prin decizia din 03 septembrie 2014 a Curții Supreme de Justiție, a fost respins recursul declarat de Constantin Zaporojan, fiind menținută decizia din 03 aprilie 2014 a Curții de Apel Chișinău.

Astfel, în baza deciziei Curții Supreme de Justiție, pârâtul a înlăturat încălcările indicate în acțiunea respectivă, însă i-a creat alte impedimente reclamantei: atunci când ultima a dorit să-și construiască gardul între gospodăria sa și a pârâtului, ultimul i-a indicat că gardul urmează a fi instalat în așa fel, încât o porțiune de teren cu lățimea de 0,5 m și lungimea de 30 m a rămas în posesia nelegitimă a acestuia.

Mai mult, pârâtul nu și-a demolat porțiunea din beciul care-i aparține, însă pe o suprafață de 1,20x4,50 metri, pe sub pământ, l-a prelungit pe terenul reclamantei, până în fundamentul unei construcții accesorii ce-i aparține acesteia, peretele căreia, în rezultat, a dat fisuri evidente, riscând în orice moment să se prăbușească. Din aceste considerente, reclamanta a fost nevoită să repare capital peretele respectiv, întărindu-l pentru a evita prăbușirea lui și a construcției accesorii în ansamblu, lucru care a costat-o circa 25000 lei.

Drept dovadă a faptului că pârâtul folosește ilegal o porțiune din terenul aferent casei de locuit a reclamantei cu dimensiunile de 0,5x30 metri, servește și confirmarea furnizată prin răspunsul Primăriei Vatra la 25 aprilie 2016, prin care se menționează că în urma înregistrării masive a bunurilor imobile în Registrul de stat, a fost încălcat dreptul la proprietate.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, la 23 septembrie 2016, prin intermediul avocatului, reclamanta i-a înaintat pârâtului o solicitare în scris, însă și aceste acțiuni nu s-au soldat cu succes.

La fel, reclamanta a indicat că în afară de prejudiciul material cauzat prin acțiunile ilegale ale pârâtului, ultimul i-a cauzat și un prejudiciu moral imens, deoarece în ultimii trei ani, a fost citată prin instanțele de judecată, simțind permanent un disconfort moral, fiind distrusă psihologic, ceea ce o determină să apeleze în continuu la serviciile psihologului și ale neurologului.

Prin hotărârea din 06 iulie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Eva Denisenco către Constantin Zaporojan, intervenient accesoriu Primăria Piatra cu privire la revendicarea bunului din posesie nelegitimă, a fost respinsă.

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Eva Denisenco, fiind menținută hotărârea din 06 iulie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că, pe parcursul examinării cauzei nu a fost constatată încălcarea dreptului de proprietate al apelantei, nefiind prezentate probe pertinente și concludente în acest sens.

La 03 septembrie 2018, Eva Denisenco, prin intermediul avocatului Vasile Stăvilă, a contestat cu recurs decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 06 iulie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Central, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar a reiterat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

La 22 noiembrie 2018, Constantin Zaporojan, prin intermediul avocatului Olga Ciobanu, a depus referință la cererea de recurs, solicitând considerarea acesteia ca fiind inadmisibilă.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eva Denisenco, prin intermediul avocatului Vasile Stăvilă, este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 31 mai 2018, fiind expediată participanților la proces la 05 iulie 2018 (f.d. 114), însă la materialele cauzei nu se regăsesc înscrisuri care să demonstreze momentul recepționării acesteia de către participanții la proces. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 03 septembrie 2018, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și

argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Eva Denisenco, prin intermediul avocatului Vasile Stăvilă.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Eva Denisenco, prin intermediul avocatului Vasile Stăvilă.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Nicolae Craiu